

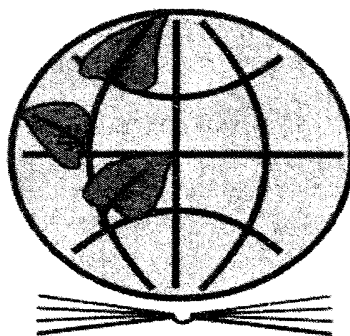
Міністерство освіти і науки України
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини (Україна)
Кафедра хімії, екології та методики їх навчання
Кафедра географії та методики її навчання
Інститут педагогіки НАПН України (Україна)
Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського (Україна)
Технічний Інститут Промислової Держави Джузеппе Армелліні (Італія)
Вища школа менеджερська у Варшаві (Польща)
Кубанський соціально-економічний інститут (Росія)
Гомельський державний університет імені Ф. Скорини (Білорусь)

Міжнародна науково-практична Інтернет-конференція

«ФУНДАМЕНТАЛЬНІ ТА ПРИКЛАДНІ ДОСЛІДЖЕННЯ В ГЕОГРАФІЧНІЙ, ЕКОЛОГІЧНІЙ ТА ХІМІЧНІЙ ОСВІТІ»

14-15 листопада 2013 року

УДК (91+504+54)(063)
ББК (26.8+28.081+24)я431
Ф 94

**Рекомендовано до друку Вченою радою
Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини
(протокол №3 від 28 жовтня 2013 р.)**

Редакційна колегія:

Браславська О.В., доктор педагогічних наук, професор;
Денисик Г.І., доктор географічних наук, професор;
Совгіра С.В., доктор педагогічних наук, професор;
Гончаренко Г.Є., доктор хабілітат біології, доцент;
Валюк В.Ф., кандидат хімічних наук, доцент;
Галушко С.М., кандидат хімічних наук, ст. викладач;
Гнатюк Н.О., кандидат біологічних наук, ст. викладач;
Горбатюк Н.М., кандидат хімічних наук, доцент;
Кравцова І.В., кандидат географічних наук, доцент;
Ситник О.І., кандидат географічних наук, доцент;
Цимбалюк В.В., кандидат хімічних наук, ст. викладач;
Якимчук Р.А., кандидат біологічних наук, доцент.

Відповідальні за випуск:

Браславська О.В., доктор педагогічних наук, професор;
Совгіра С.В., доктор педагогічних наук, професор.

Комп'ютерна верстка:

Берчак В.С., аспірант

**Автори опублікованих матеріалів
НЕСУТЬ ПОВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ
за добір, точність наведених фактів, цитат, власних імен
та інших відомостей!!!**

**Ф 94 Фундаментальні та прикладні дослідження в географічній,
екологічній та хімічній освіті : матеріали Міжнар. наук.-практ.
Інтернет-конф., (м. Умань, 14–15 листопада 2013 р.) – Умань. :
ВПЦ «Візаві» (Видавець «Сочінський»), 2013. – 132 с.**

ISBN 978-966-304-032-5

У збірнику зібрані матеріали Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції «Фундаментальні та прикладні дослідження в географічній, екологічній та хімічній освіті», що відбулася 14–15 листопада 2013 р. в Уманському державному педагогічному університеті імені Павла Тичини.

УДК (91+504+54)(063)
ББК (26.8+28.081+24)я431

ISBN 978-966-304-032-5

© Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини, 2013

З м і с т

<i>Alessandra De Masi. The solution to the problem of recycling waste in Italy...</i>	5
<i>Берчак В.С. Методи досліджень долинно-річкових ландшафтів.....</i>	7
<i>Бойко Ю.С., Соколенко Л.С. Аксіологічний аспект формування здорового способу життя студентської молоді.....</i>	9
<i>Браславська О.В., Кравцова І.В. Ландшафтна структура садово-паркових ландшафтів правобережного лісостепу України.....</i>	12
<i>Валюк В.Ф. Проблема організації науково-дослідної роботи студентів з органічної хімії.....</i>	15
<i>Галушко С.М. Дослідження структури розплавів ренітенодіфракційним методом.....</i>	18
<i>Генібора Т.М. Проблеми підготовки майбутніх вчителів біології у психолого-педагогічній літературі.....</i>	20
<i>Гнатів О.В., Вельчева Л.Г. Проблема збереження біорізноманіття в контексті екологічної освіти і виховання молоді.....</i>	23
<i>Гнатюк Н.О. Значення алелопатичного чинника у взаємовідносинах рослин фітоценозу.....</i>	26
<i>Горбатюк Н.М. Історичні етапи розвитку проблемного навчання.....</i>	29
<i>Гузь Н.О., Кордонська А.В., Стус Н.А. Екологічне виховання молоді в коледжі.....</i>	32
<i>Даниско Н.М. Исследования состояния водной и луговой растительности поймы р. Днепр в районе ГГ. Жлобина и Речицы.....</i>	34
<i>Josef Partyka. To the question of rational use of the nature.....</i>	36
<i>Кадорожна О.М. Формування екологічної свідомості особистості методами природоохоронної діяльності.....</i>	38
<i>Запорожець Л.М. Метод проектів та його використання в підготовці майбутніх вчителів географії.....</i>	42
<i>Зубик А. Наукові проблеми дослідження української діаспори в контексті географічної освіти в державі.....</i>	45
<i>Клименко В.М. Екологічна стежка як засіб формування географічної компетентності та екологічної культури школярів.....</i>	48
<i>Козинська І.П. Міграційні процеси в Європі: проблеми регулювання.....</i>	51
<i>Красноштан І.В., Гребеннікова А.О., Муквич В.В. Вплив фенологічних умов розвитку на характер формування окремих сортопідщепних комбінувань троянд.....</i>	53
<i>Красноштан І.В., Лелека О.Л. Фізіологічна роль та зміна вмісту фосфору в листках Quercus Robur внаслідок стимулювання плодоношення водним розчином хлорхолінхлориду.....</i>	55
<i>Красноштан І.В., Рогатюк Ю.Л. Ріст та репродуктивний розвиток вергінальних культур Quercus Robur L. в окремих кварталах Гайсинського лісництва Вінницької області.....</i>	57
<i>Кулай М.С. Органічне сільське господарство світу: сучасний стан та перспективи розвитку.....</i>	59
<i>Кузьмин С.Л. Распространение земноводных по географическим зонам России.....</i>	61

*Кугай М.С., аспірант
Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини
e-mail: nagornaya_77@meta.ua*

ОРГАНІЧНЕ СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО СВІТУ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКВИ РОЗВИТКУ

Доведено, що інтенсивний високопродуктивний тип сільськогосподарського виробництва, який має широке впровадження у світовому господарстві починаючи з другої половини ХХ століття, заподіює значної шкоди довкіллю та призводить до зниження якості сільськогосподарської продукції [1]. Людство змушене шукати та переходити на альтернативні моделі ведення господарства, які б дозволили забезпечити продовольством постійно зростаюче населення, не завдаючи шкоди екосистемам і здоров'ю людей. В якості такої моделі виступає органічне сільське господарство.

За стандартом Євросоюзу, терміни «екологічне», «біологічне» і «органічне» сільське господарство практично є синонімами. В різних країнах для позначення сільськогосподарської практики, що відповідає принципам органічного сільського господарства, використовуються різні терміни. В Україні найчастіше вживають термін «органічне».

За визначенням Міжнародної федерації органічного руху (IFOAM), органічне землеробство об'єднує всі сільськогосподарські системи, які підтримують екологічно-, соціально- та економічно доцільне виробництво сільськогосподарської продукції. Основою їх діяльності є використання локально-специфічної родючості ґрунтів як ключового елементу успішного виробництва. Системи використовують природний потенціал рослин, тварин і ландшафтів та спрямовані на гармонізацію сільськогосподарської практики та навколишнього середовища. Органічне землеробство суттєво зменшує використання зовнішніх чинників виробництва (ресурсів) у спосіб повної відмови застосування синтезованих хімічним шляхом добрив, пестицидів і фармпрепаратів. Замість цього для підвищення врожаїв та для захисту рослин вживаються інші агротехнологічні заходи й різноманітні природні чинники. Органічне землеробство дотримується «правил», обумовлених місцевими соціально-економічними, кліматичними та історико-культурними особливостями [4].

Органічне сільське господарство – одна з найбільш динамічних галузей економіки в світі. На даний час сертифіковане комерційне

органічне сільське господарство існує в 141 країні. Площі зайняті в органічному землеробстві протягом останніх десяти років збільшились в 3,5 рази і становлять нині в усьому світі 32,3 млн. га [5].

Найбільші у світі площі зайняті під органічним виробництвом має Австралія (12 млн. га), Аргентина (2,7 млн. га), Бразилія (1,7 млн. га), США (1,6 млн. га), Китай (1,5 млн. га). Проте в структурі їх земель більшу частину становлять пасовища. За часткою органічних сільськогосподарських земель лідирують Європейські країни: на першому місці у світі – Ліхтенштейн (29,8 %), на другому – Австрія (15,9 %), на третьому – Швейцарія (11,1 %) [5]. Динамічний розвиток органічного сільського господарства спостерігається в країнах Прибалтики. Так, Латвія і Естонія за показником частки органічних земель входять до першої десятки країн світу. Середній показник використання земель в органічному землеробстві в країнах ЄС сягнув близько 4 % [3].

Наслідком вище зазначених процесів є розширення провідних ринків збуту органічної продукції – США і Німеччини – щорічно на 10-20 %. Так, якщо у 2003 році ринок органічної продукції в цих країнах оцінювався у 23-25 млрд. дол. США, то нині він становить 50 млрд.дол. [2]. Світовий ринок екологічних продуктів та послуг оцінюється в 1,37 трлн. дол. і, за прогнозами, внаслідок стимулювання інвестицій в органічне виробництво, найближчим часом зросте до 2,74 трлн. дол.

За споживанням органічних продуктів харчування на душу населення світовим лідером є Швейцарія, кожний житель якої у середньому витрачає 117 дол. в рік. На другому місці Данія із сумою в 73 дол.. У більшості країн ЄС цей показник становить 30-50 дол. в рік, в США – 45 дол. і має тенденцію до швидкого зростання.

Таким чином, органічне сільське господарство – одна з найбільш динамічних і перспективних галузей економіки в світі, що обумовлено необхідністю екологічно, соціально- та економічно доцільного виробництва сільськогосподарської продукції.

Список використаних джерел

1. Гибурський Ю., Підліснюк В., Солтисяк У., Стефановська Т., Калініченко І. Екологічне сільське господарство: кроки назустріч. Крок перший: органічне землеробство: Посібник / За ред. В. Підліснюк – К. : Видавництво Національного аграрного університету, 2006. – 80 с.
2. Вовк В. Сертификация органического сельского хозяйства в Украине: современное состояние, перспективы, стратегия на

- будущее / В. Вовк [Электронный ресурс] – Режим доступа : <http://www.lol.org.ua/rus/showart.php>.
3. National Organic Standart Board Recommendations (National Organic Program USDA) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.ams.usda.gov/nop/nosbinfo.htm>
 4. Organic Agriculture and Food Security (IFOAM Dossier 1, 2002). [Электронный ресурс]. – Режим доступа : www.ifoam.org.International Federation of Organic Agriculture Movements.
 5. The world of organic agriculture. Statistics & Emerging Trends 2009 [Электронный ресурс] / Eds. Willer, H. and Klicher, L. – IFOAM, Bonn, FiBL, Frick, ITC. – Режим доступа : <http://www.orgprints.org/10506>.

Кузьмин С.Л., к.б.н.
Институт проблем экологии и
эволюции Российской АН

РАСПРОСТРАНЕНИЕ ЗЕМНОВОДНЫХ ПО ГЕОГРАФИЧЕСКИМ ЗОНАМ РОССИИ

Большинство видов земноводных связано с лесными сообществами, обычно – смешанными лесами. С этим связано высокое видовое богатство земноводных Кавказа, равнин европейской части и юга Дальнего Востока. В равнинных хвойных лесах видовое богатство ниже, земноводные представлены в основном широко распространенными формами: *Salamandrella keyserlingii*, *Triturus vulgaris*, *T. cristatus*, *Bufo bufo*, *Rana temporaria*, *R. arvalis* и *R. amurensis*. В то же время, реликтовые, горные, хвойные леса бедны видами. Их населяют в основном узкоареальные эндемики, такие как *Ranodon sibiricus* и *Mertensiella caucasica*. Очень бедны земноводными тундра и лесотундра. Только широко распространенные виды лесного комплекса проникают сюда по интразональным ландшафтам речных долин: *Salamandrella keyserlingii*, *Bufo bufo*, *Rana temporaria*, *R. arvalis* и *R. amurensis*. Лесостепь и степь богаче земноводными. Почти все виды из прилежащих регионов могут проникать туда по речным долинам. Лучше всего адаптированы к жизни в степях *Pelobates fuscus*, *Bufo viridis*, *B. raddei* и *Rana ridibunda*. Зеленые жабы (комплекс *B. viridis*) более обильны на открытых местах, чем в лесах, серые жабы